

Caritat cristiana

Josep Ramoneda

A l'escola de capellans que jo anava, en una ciutat de la Catalunya profunda que ara no ve al cas, hi enviaven els professors conflictius, aquells que a Barcelona i rodalia havien creat problemes. Els problemes a les escoles de l'època eren de tres tipus: polítics, d'excés en el zel disciplinari, per dir-ho eufemísticament, i de pederàstia. Alguns capellans havien tingut conflictes amb el règim franquista i se'ls allunyava durant una temporada per evitar represàlies; altres tenien la mà molt solta, en un temps en què pegar els estudiants era socialment admès sempre que fos amb moderació, i, tanmateix calia guardar les aparences; en fi, altres s'havien passat fotent mà als estudiants i se'ls feia desaparèixer per evitar complicacions. Algun company de curs va pagar les conseqüències d'aquesta invisibilitat d'una escola allunyada de la capital.

De manera que des de petit he sabut que hi havia una relació significativa entre pederàstia i vot de castedat. Després, aquestes coses, que a l'Espanya franquista en què l'Església tenia tots els privilegis imaginables no sortien mai a la llum, han estat notícia, aquí i fora d'aquí. I fins i tot han provocat denúncies que han arribat als diaris. En alguns casos, fins i tot, han estat motiu de portades, per exemple, quan l'escàndol dels capellans pederastes als Estats Units. Aquell cas ens va permetre veure com la jerarquia de l'Església catòlica —la del tan celebrat papa Juan Pau II— aplicava sense cap escrúpol el principi que "la caritat cristiana comença per un mateix", fins al punt de situar-lo per davant d'un altre principi, que m'havien explicat que era fonamental en el catolicisme, que és el de la compassió per les víctimes. L'Església catòlica ha estat molt generosa amb els seus pederastes i no ha tingut la més petita consideració pels milers de nens vexats i humiliats. Protegir el seus i pagar el mínim possible, aquest ha estat el criteri eclesiàstic en un episodi dels que deixen petja. Res s'ha fet perquè això no torni a passar. L'Església segueix inflexible amb el celibat dels capellans,

"Ara les autoritats eclesiàstiques deixen anar la seva homofòbia contra els homosexuals que han aconseguit, a l'estat espanyol el dret a casar-se. Diu Glucksmann que tot odi cap a l'altre se sustenta en un odi contra un mateix. Què és el que tan profundament molesta l'Església de si mateixa que ho tradueixi en ressentiment contra els homosexuals?"

la qual cosa garanteix que seguiran els efectes col·laterals. Ara les autoritats eclesiàstiques deixen anar la seva homofòbia contra els homosexuals que han aconseguit a l'estat espanyol el dret a casar-se. Diu Glucksmann que tot odi cap a l'altre se sustenta en un odi contra un mateix. Què és el que tan profundament molesta a l'Església de si mateixa que ho tradueix en ressentiment contra els homosexuals? És que l'existència i normalització d'aquestes persones resulta insu-

portable perquè situa la jerarquia davant de les seves culpes: els abusos que ha tolerat i tolera? Naturalment, la falta de raons sempre es resol apel·lant als principis doctrinals sempre inefables, és a dir, que no accepten el sedàs de la crítica racional. I un il·lustre bisbe ha dit que era la màxima arrogància voler legislar sobre el matrimoni. Què fan ells sinó intentar d'influir en la legislació civil sobre el matrimoni? Això no és arrogant? Als funcionaris de Déu sempre donant per entès que tot els hi està permès.

Tanmateix, als bisbes que tant es preocupen per la família, els hi donaria un consell: no es fiquin tant amb els matrimonis homosexuals, tenen tantes ganes de casar-se i tan poca experiència de les càrregues que això suposa, que qui sap si seran ells els que, al capdavant, els hi salvaran la família. Al que és l'altra família, l'heterosexual, la veig bastant malparada.